

upirati dolgo, dasi bi imeli meje in pravice še tako dobro zavarovane, in prej ali slej bi nas bilo konec. Obvarovati se zoper Nemca moremo le, ako severu pokažemo hrbet ter se pridružimo številno in prosvetno močnejšim južnim nam bratom, v kojih je slovanstvo se ohranilo še pristno in krepko.

Združitev, o koji govorimo, imajo pa, če se naj kedaj izvrši, narodi sami zahtevati, vleči jih mora drugega k drugemu srce. V to svrhu pa ho neobhodno treba, in tudi zadnji čas je za to, da začnemo bratstvo s Hrvati in Srbi resno in dejansko gojiti. In s tem smo prišli do točke, ki bi naj bila temu spisu prav za prav jedro. Slovanski dijaki v Gradcu namreč prosijo vse slovanske, zlasti slovenske državne in deželne poslance, da skrbé, kolikor je v njih moči za ustanovitev slovenskega vseučilišča ali vsaj pravne akademije v Ljubljani; prosijo pa tudi, da poslanci izposlujejo veljavnost izpitov zagrebskega vseučilišča tudi za totransko državno polovico.

Po našem mnenju je prva prošnja sedaj še neizvedljiva, pač pa naj naši in vsi slovanski poslanci zastavijo vse moči, da se nam druga prošnja usliši, ter da se hrvaško vseučilišče z oddelkom za zdravilstvo dopolni. To doseči, zdi se nam tudi, vzlasti če smemo kaj upanja staviti na cesarjevo 50letnico, ne ravno pretežavno. Mi Slovenci bi vedno morali prilik iskati, da gojimo vzajemnost z južnimi nam brati, ne pa da je hladno krvjo od daleč gledamo, kakor zvezdoslovec zvezdo; konči pri vinu se jih še včasih za par trenotkov spominjamo. Glejmo, da se nam ta opustni greh ne bode kedaj grozno maščeval! Če bi naši sinovi hodili na zagrebsko vseučilišče, bi nas to z južnimi brati brezdvomno najuspešneje in tudi najsrčneje zbližalo. Zatorej prosimo dotične kroge, da preudarijo naše besede, dokler je še čas.

Iz naše šolske zgodovine.

Naša prihodnost je v prvi vrsti zavisna od naših šol. Ali pa šola našim namenom ustreza, ali ne, je pa zopet zavisno pred vsem od dveh reči: 1. od jezika, ki se v šoli govori, in 2. od osebe učiteljeve. Kjer se že v tretjem šolskem letu jame klatiti nemščina, ki potem v četrtem ali petem letu našo slovenščino čisto izpod iz šolske sobe, tam se dela za Pruse, in tam otroci koristi od šole ne bodo imeli. Gledé na jezik naj bi nam veljalo to-le in sicer edino pametno in zdravo načelo: učni jezik od prvega do osmega leta

slovenski; nemščine naj se uče od petega šolskega leta naprej po tri ure na teden edino tisti otroci, katerih starši to želé. Učni jezik določuje v prvi instanci okrajni, in še le, če se je zoper tega rekuriralo, deželni šolski svet; jezika si torej učitelj ne more sam izbirati po svoji volji; vse drugo pa leži več ali manj v rokah njegovih. O tem smo prepričani mi, prepričani pa tudi naši sovražniki. Zatorej nam hočejo določevati jezik, ki naj v naših šolah rabi, in nam vsiljujejo nemške oziroma nemškutarske učitelje. Evo primerov iz zadnjih dni!

V šoli sv. Lenarta v Slov. gor. je bil doslej učni jezik do tretjega šolskega leta slovenski, potem v nekaterih predmetih nemški, a tako, da so do osmega šolskega leta otroci že skoro pozabili slovenski čitati in pravilno pisati. Ali našim prusakom je bilo to vse premalo nemški. Sklenila je trška občina s tremi kmečkimi prositi, da bodi učni jezik od četrtega učnega leta naprej edino nemški; dve občini sta se temu sklepu upirali ter sklenili, da naj ostane pri starem. Stvar so poslali na deželni šolski svet, ki je tudi deželni odbor poprašal njegovega mnenja. Ta je seveda izrekel željo, naj je »iz principijelnih razlogov«, to se pravi slovenski: radi pruevanja, učni jezik od četrtega leta samo nemški. Najraje bi to kar bil ukazal, to itak vemo, ali vedel je, da si okrajni šolski svet, ki je slovenski, svoje pravice ne bo dal vzeti.

Okrajni šolski svet je pa določil, naj ostane pri starem, in pripustil, kakor po zakonu gre, dotičnim občinam, oziroma krajnemu šolskemu svetu rekurz. Če se bo rekuriralo, bode odločil deželni šolski svet, in potem je šola izgubljena. Trška občina bo gotovo rekurirala; ti ljudje so že predolgo slepi in gluhi za pametne razloge, in prusaštvo je v njih že pregloboko vkoreninjeno. Ali kmetje! Da bi vaše srce bilo že popolnoma popačeno, tega ne moremo in nečemo verjeti. Vi ste zapeljani. Bodite možje in imejte toliko trdnosti, da ubogate glas svoje dobre vesti! Ali ne svarite vedno svojih otrok pred slabo tovarišijo? Storitorej tudi sami, kar se vam zdi prav! Vi pogubnega brezdnega ne vidite, v kojega vas pelje pretiravanje nemščine; ne morete ga videti, ker ne utegnete s politiko se temeljito pečati. Zato pa slušajte glas »Slovenskega Gospodarja«, ki vam še ni nikdar nič slabega svetoval; oklenite se njega, ki se drži gesla: Vse za katoliško vero, za slovensko domovino in za presvetlega cesarja Franca Jožefa I.!

V Slov. Bistrici sta bili razpisani službi nadučiteljice in učitelja. Za prvo prosila je tudi tamošnja učiteljica C., ki sovraži

slovenščino iz vsega srca. Radi tega je lahko našla »merodajnih« mož, ki so se na višjih mestih za njo potegovali, ter »storili vse, kar je bilo mogoče.« Pri seji okrajnega šolskega sveta, ki je po svoji večini slovenski, predložile so se razven omenjene prošnje še prošnje treh učiteljic, izmed katerih pa jedna pri sestavljanju terna, kakor se je to naprej videlo, ni mogla priti v poštev. V terno je torej morala priti zraven dveh jako dobrih, a slovenskih učiteljic tudi bistriška učiteljica C., ki pa zbog uspehov in prizadevanja v šoli tudi v najožjem krogu ne sluje. Postavila se je na tretje mesto. Kdor ne ve, da se deželni šolski svet za sposobnost in za zasluge ne zmeni čisto nič, ampak da mu je merodajno le politično mišljenje prosilčev, bi mislil, da učiteljica C. mesta ne more dobiti; ali kdor deželni šolski svet pozna, je lahko stavil, da bodeta pridni Slovenki, in če bi bili angeljca, propadli — in stavo bi bil tudi dobil. Imenovana je bila C.

Ali kaj se je zgodilo sedaj? Slučajno je prišlo na svetlo, da se prošnja izvrstne slovenske učiteljice S., ki je vse izpite in še celo onega za meščanske šole bila dostala z odliko, pri seji okrajnega šolskega sveta ni predložila, dasi je bila odposlana pravočasno. Ali je mar bila učiteljica kaj zakrivila? Toda predložiti bi se imela prošnja vsekakor. Sicer je gospodična po svojem vedenju vzgledna, v šoli izborna porabna, zakriviti bi bila mogla le to, da je kot dete slovenskih starišev ostala poštena Slovenka. Kaj torej? Reklo se ji je, da je pisar okrajnega šolskega sveta, g. Achitsch, prošnjo bil »založil«.

Mogoče, ali čudno vendar, da ravno prošnjo one prosilke, katere bi se bilo učiteljica C. največ bati! Če bi se bila ta prošnja pri seji okrajnega šolskega sveta predložila, bi učiteljica C. gotovo ne bila prišla v terno in, ker se deželni šolski svet terna mora držati, ne mogla biti imenovana. Gospodični S. svetujemo, da se pritoži ter protestuje zoper imenovanje, in če treba do najvišje instance. — Rekli smo gori, da je tudi bila razpisana služba učiteljeva. In tudi tukaj je g. Ahitsch jedno prošnjo »založil«, prošnjo izvrstnega in vrlo narodnega učitelja L. —

Naslikali smo danes le dva slučaja, ki pa človeku gotovo kri razburita; ali resnica je, da zgodovina spodnjestajarskega šolstva družega ni, kakor dolga vrsta enakih neštetih slučajev. Kedaj bode tega konec? Ali se le tedaj, ko bode nas konec?

Deželni zbor štajarski.

Ko je v petek dne 4. februarja čital g. dr. Rosina slovensko vprašanje na namestnika, ali namerava vlada oskrbeti, da se bodo v zemljiške knjige vpisovala tudi slovenska imena katastralnih občin, je nastal po zbornici grozen hrup. Nemški listi sami priznavajo, da takega vrisa še ni bilo v zbornici. Deželni glavar je pognal iz zbornice vse poslušalce, ker so tudi hruli na slovenske poslance. Po čitanju je izjavil poslanec Walz, da bo tudi v prihodnje hrul in kričal, če se predrznejo slovenski poslanci tukaj slovenski govoriti. Slovenski poslanec in deželni odbor-nik Robič pa je v imenu slovenskih poslancev izjavil, da si te pravice nikdar ne damo kratiti in da bodo tudi v bodoče Slovenci, kakor jim bodo kazale razmere, govorili v svojem materinem jeziku. Med čitanjem interpelacije je posebno napadal Slovence tudi znani rogovilež Rokitsansky. Sledila je interpelacija Žičkarja in tovarišev zavoljo izgrediv na vseučilišču. — V isti seji je poročal Rohlizer o predlogu Hagenhoferja in Rokitsanskega, naj se ustanovi deželna hipotečna banka. Sprejel se je predlog, da ima deželni odbor sklicati zbor zvedencev, ki naj preiščejo celo zadevo. Deželni odbor naj potem stavi potrebne predloge. V seji dne 7. febr. je utemeljeval g. dr. Dečko predlog, da se ima število poslancev

vsemi drugimi stvarmi, obdeluj zemljo in živi v ljubezni in sreči». — »Kako dolgo?« vpraša človek. — »Celih 30 let«, odgovori mu Bog.

»Oj kako malo!« vsklikne nezadovoljnež. »Jaz ne bom mogel vsega storiti v tako kratkem času. Do sedmega leta ne bom prav nič vedel, kaj se godi okrog mene; do dvajsetega leta moral bom vbijati v svojo glavo razne vede in ostalih 10 let uporabljati jih za pridobivanje bogastva, potem pa pride čas ostaviti vse, ne da bi vžival plodov tega, s čimer sem se trudil ves čas in ne da bi okusil radosti v svojem življenju. Kedaj pa pride čas ženiti se, roditi in vzgajati otroke, vživati družinsko srečo in se posluževati bogastev, katera si nabereš v potu svojega obraza? — »O Gospod, podaljšaj čas mojega življenja!«

Vsegamogočni Bog se nasmehne in reče: »Dobro, dodam k tvojim letom čas življenja oslovega — 18 let. Idi v miru in bodi srečen! Vedi, to je skupaj 48 let.« — »Usmiljeni Bog! Tudi to je premalo časa, da bi užival srečo življenja.« — »Tedaj vzami si še leta psa in živi še 12 let.« — »Ne morem li živeti vsaj še malo dalje,« reče človek in poklekne, vedno še nezadovoljen. »Nu, tedaj ti dodam na konec še leta opice. Sedaj pa pojdi in živi kakor moreš!« reče mu Gospod.

In človek je odšel zadovoljen s tem, da

si je izprosil celih 70 let. O revni človek! Zastonj si želiš tako dolgo živeti! Ko si preživel prvih 30 let, hlastajoč po znanostih in bogastvu, postal si osel — ti nosiš jarem: trudiš se in skrbiš za ženo in otroke. Po preteku 18 let takega življenja začneš živeti pasje življenje; prihodnjih 12 let stojiš liki psu pri vratih in stražiš svoj dom, živeč od drobtin, katere dobivaš od svojih, ne videč hvaležnosti za vse to, kar si storil zanje. Poslednjih 10 let živiš življenje opice: tvoji otroci in unuki gledajo na tebe, kakor na brezkoristno žival in se smejejo nad tvojim starim, spačenim obrazom. Tako dosežeš 70 let in se približaš grobu, ne da bi užival sad vsega tega, na kar si računal, ko si prosil Boga za podaljšanje svojega življenja do 70 let.

Smešnica. Franček in Tonček sta bila proti večeru na vrtu. Ko odideta, zapira Tonček ograjno leso prav skrbno. »Čemu si toliko prizadevaš in tako skrbno zapiraš?« ga vpraša naposled Franček. »Da ne bo mrzlo šlo po noči v vrt« se odreže Tonček.

Oni dan se je Zvitoglav toliko trudil, da bi rešil to-le vprašanje: »Zakaj se pri toliko blagajnikih noge premikovati začnejo, brž ko se jim natančneje pogleda na — prste?«

za kmečko skupino pomnožiti tako, da bi eden poslanec zastopal vsaj 28.000 duš, in da vsi trgi volijo v mestnih skupinah. V tem oziru se godi zdaj največja krivica. Med tem ko zastopajo nekateri mestni deželni poslanci le po 6000 do 5000, nekateri komaj po 4000 duš, so kmečki poslanci iz Spodnjega Štajarja zastopniki za 50.000, 60.000, da za 70.000 duš. Vsaj nekoliko bi se popravila velika krivica, ki se kmečkemu ljudstvu v tem obziru zdaj godi. Predlog se je izročil ustavnemu odseku.

V seji dne 8. febr. je utemeljeval g. dr. Dečko predlog, naj se deželni šolski svet po vzgledu deželnih šolskih svetov na Tirolskem in za Češko razdeli v 2 oddelka, v slovenski in v nemški. Tu so zopet pokazali svojo veliko nemško omiko poslanci Walz, Rokitsky in drugi. Predlog se je izročil ustavnemu odseku v presojo in poročilo.

Potem se začne razgovor o predlogu ustavnega odseka, naj se prekličejo znane jezikovne naredbe. Poročevalec dr. Link je popisaval velike nevarnosti, ki pretijo Nemcem ne le na Češkem, temveč tudi na Štajarskem, ako se te jezikovne naredbe ne odstranijo. K tej zadevi se je oglasilo več govornikov od mnogih strani. Izmed nemških konservativcev so spretno zagovarjali svoje zastopanje v državnem zboru Herk, Wagner in Hagenhofer; tudi knez Lichtenstein je dobro govoril. Osupnil je osobito nas Slovence govor rektorja graškega vseučilišča dr. Thanerja. Ta mož, ki je v vladni službi, je napadal prejšnje in zdajšnje ministerstvo, osobito praškega cesarskega namestnika; smešil Čeha in Slovence in se spozabil tako daleč, da je celo rekel, da tisti svoje izobraženje znižajo, ako se ptujega, se vé slovanskega jezika učijo. Nemci so mu ploskali. Pozneje ga je posekal v izvrstnem govoru g. dr. Jurtela. A tu so se Nemci že sramovali svojega vseučiliškega rektorja ter tajili rekoč: »Saj ni tega rekel.« Nesrečna vseučiliška mladina, ki ima takega profesorja! V imenu slovenskih poslancev je izjavil g. dr. Serbec, da mi glasujemo proti predlogu ustavnega odseka, ker ne poznamo v jezikovnih naredbah nobene nevarnosti za Nemce, da pa vedno resno zahtevamo, da se enakopravnost pri vseh uradih varuje tudi Slovincem. Walz je vzdignil svojo tolsto desnico, ter obljubil, da se bo Avstrija razrusila, če ne bodo Nemci povsod imeli prve besede. Ta mož bi se naj rajši računati učil, kakor da vedno le šunta proti Slovanom! Poslanec Hagenhofer mu je namreč zadnjič dokazal, da Walz nič več šteti ne zna, ker je silno napeno napravil neko poročilo na deželni zbor. Ali s svojimi kosmatinkami in neslanostmi hoče zakriti svojo nevednost. Predlog, da naj vlada prekliče znane naredbe, se je zadnjič sprejel po večini glasov. Nasproti so glasovali Slovenci in večinoma tudi konservativni Nemci. Radi tega so pa na galeriji grdo opsovali Lichtensteina, Hagenhoferja in Kalteneggerja, ki so po svojem glasovanju izrekli, da jezikovne naredbe niso škodljive za Nemce.

Zadnjič sem vam naznanil, da pododsek petih poslancev ima preračunati predlog za stran vpeljave šolnine in šolskega davka, da se s temi novimi dohodki zboljša učiteljska plača. Ta pododsek je pa sklenil, da se ti novi davki ne vpeljejo. — Občini Sv. Jurij pod Tabrom in Sv. Rupert nad Laškim sta prosili po g. poslancu Žičkarju za poldnevni šolski pouk. Okrajni odbor v Gornjem gradu pa po poslancu Robiču, naj se cesta, ki sega od meje vranskega okraja do kranjske meje, uvrsti med ceste prve vrste.

ostanejo delj časa. — V soboto so bili pri ministerskem predsedniku Gauču zastopniki Mladočehov in čeških veleposestnikov; Nemcev pa ni bilo blizu, ker nočejo sprave. — V nedeljo je bilo na Dunaju več čeških shodov. Vsi so zahtevali enakopravnost češkega jezika na Nižjem Avstrijskem. — Na vseh nemških visokih šolah se je dne 7. febr. končalo prvo poletje. Zdaj bo menda mir.

Češko. Narodnostni prepir med Nemci in Čehi mora ugajati socijalnim demokratom, ker so le-ti v več občinah pri volitvah zmagali. — V kratkem se izdajo nove jezikovne naredbe za Češko, ki bodo vsemu svetu pokazale češko prijenljivost in nemško nestrpnost.

Tirolsko. Laški deželni poslanci so izgubili svoje mandate, ker jih ni bilo v deželni zbor. Ko bi mi štajarski Slovenci toliko pravic imeli, ko tirolski Lahi, bili bi za dolgo zadovoljni!

Štajarsko. Kakor na Dunaju, tako so tudi v Gradcu na visokih šolah razbijali nemški dijaki ter preprečili predavanja. Ali samo s tem niso bili zadovoljni; psovali, da celo topli so slovenske dijake. Vladni organi pa rogovileže še branijo!

Koroško. V deželnem zboru je Slovenec Grafenauer izvrstno govoril o pravi krščanski in narodni šoli. — Snuje se zveza katoliških delavskih društev na Koroškem.

Kranjsko. Ljubljanski mestni svet in deželni zbor sta se takoj potegnili za pravice slovenskih visokošolcev ter zahtevala slovensko vseučilišče v Ljubljani. — Na Bledu je bil dne 3. februarja jako dobro obiskan shod; govorili so gg. poslanci Pogačnik, Ažman in dr. Krek.

Primorsko. Goriski deželni zbor je edini, ki letos ne more zborovati; Lahoni so hujši od naših Nemcev. — V Rovinju je pri občinskih volitvah propadla lahonska stranka.

Ogersko. Protest nemadjarjskih narodov proti pomadjarjenju krajevnih imen so te dni listi objavili. — Ciszkofalu je bila oni dan dopolnilna volitev v državni zbor. Izvoljen je bil sev liberalce; toda ubite so bile štiri osebe, pet pa je težko ranjenih.

Vnanje države.

Rim. Sv. oče so se v posebnem pismu zahvalili avstrijskim škofom za častitko o biserni maši ter zopet priporočili škofom in vernikom gorečo molitev in krščansko vzgojo mladine. — Tekom meseca marcija bode konzistorij ali zbor kardinalov, in v tem bodo papež pet novih kardinalov imenovali.

Francosko. Romanopisec Zola je v ponedeljek prišel pred porotnike, ker je v listu »Aurore« psoval francosko vlado in vojaštvo. Kakor znano, se žid Zola poteguje za prognanega stotnika žida Dreyfusa, ki je važna vojaška pisma prodal neki tuji državi. Ako bo Zola obsojen, potem se bode precej pobesil greben vsem židom.

Angleško. Včeraj se je sešel parlament ali državni zbor. — Te dni je več ministrov govorilo o kitajskem vprašanju. Vsi so povdarjali, da vsa kitajska morska pristanišča morajo biti odprta vsem tujim ladijam. In to velja zlasti o pristanišču Talien-Van, katero si Rus hoče popolnoma prisvojiti.

Turško. Oni dan je bil avstrijski poslanik Calice pri sultanu. Sultan je našemu poslaniku navedel uzroke, zakaj da grškega princa Jurija ne more imenovati za guvernerja na Kreti. Calice pa je sultanu izjavil, da je Avstrija proti princu Juriju. S tem pa je naša država nasprotna tudi Rusiji, ki se najbolj poteguje za tega princa. — V Skoplju blizu Soluna so se dne 4. febr. do krvavega spopadli Srbi in Bolgari; turška oblast jih je dala mnogo zapreti.

Grško. Grški poslanik Maurocordato v Carigradu je najodločneje protestoval proti odredbi sultanove vlade, ki je jela znatno pomnoževati vojno moč v Tesaliji.

Cerkvene zadeve.

Nova cerkev v Št. Pavlu pri Boljski.

Dne 30. januarja smo obhajali tukaj veliko cerkveno slovesnost. Prvokrat smo prav slovesno obhajali god našega farnega patrona, sv. Pavla spreobrnjenje, v novo dodelani cerkvi. Tudi lani smo ga že obhajali v novi cerkvi, pa bilo je še vse odprto, ni bilo ne oken, ne vrat, ne tlaka — zdaj pa je zidarsko delo dokončano in tudi orglje so že postavljene in tudi nova prižnica, katero je izdelal slovenski mojster, gospod Cesar iz Mozirja.

Slovesnost so prišli povzdigovat preč. g. prelat iz Maribora, Karol Hribovšek, ki so pred poltretjim letom tudi vogelni kamen blagoslovili. G. prelat so v pridigi najprvo v imenu mil. knezoškofa domačemu č. g. župniku in domačim župljanom častitali, da se jim je z božjo pomočjo posrečilo v tako kratkem času pozidati novo farno cerkev, in so jih opomnili, da imajo uzrok se veseliti — križ, ki je bil pred 2½ letom zasajen na mesto velikega oltarja, je zdaj na vrhu cerkve, in vse to velikansko delo se je zvršilo brez vsake nesreče.

Mil. knezoškof so tudi sami poslali pismo z g. prelatom, v katerem častitajo g. župniku in njihovim župljanom k tej sreči in k blagoslovu od Boga, in so ob enem priložili v pismu 25 gld. za novi veliki oltar. To je že drugi dar. Že poprej so podelili za novo cerkev 100 gld. Bog jim tisočkrat povrni!

G. prelat so potem razložili štiri čednosti sv. Pavla, našega farnega patrona: strah božji, njegovo spokornost, njegovo gorečnost za sv. vero in njegovo ljubezen do Boga, da bi ga posnemali v teh čednostih. Opominjali so nas, naj tudi mi imamo gorečnost za sv. vero in njegovo ljubezen do Boga, da bi ga posnemali v teh čednostih. Opominjali so nas, naj tudi mi imamo gorečnost vsak po svojem stanu. Tu je bilo nekaj možev, ki so se bili pridružili socijalnim demokratom. Bog daj, da bi ta potrebni opomin za gorečnost sv. vere ne bil brez sadu. Bog daj, da bi vsi spoznali svojo zmoto in da bi se vsem lahko reklo besede sv. Petra: »Zdaj bratje, vem, da ste iz nevednosti to storili.« (Dj. ap. 3, 17.)

Ko so nam priporočali posnemati sv. Pavla v ljubezni do Boga, so nas zagotovili, da smo si s tem, ko smo sezidali novo cerkev v čast božjo, ob enem postavili trajen spominček naše ljubezni do Boga, katerega bodo videli naši otroci in otrok otroci. Slednjič so nas opomnili na besede sv. Pavla: »Bodite hvaležni!« Hvaležni moramo biti Bogu, ki je dal tak blagoslov našemu delu in nas varoval vsake nesreče.

Res veliko veselje je bilo ta dan za Št. Pavelčane, v prvi vrsti za č. g. župnika; veliko so delali in skrbeli, daleč okrog so les sami nabirali — in marsikaj grenkega pokušili, ker vsaka dobra reč ima tudi svoje nasprotnike.

Posebno velike zasluge za stavbo nove cerkve ima g. Norbert Zanier. Če bi ne bilo g. Zanierja, bi se cerkve ne bilo. Ko se ni bilo dosti kapitala za zidanje in bi posvetna oblast ne bila pustila zidati, je šel g. Zanier za poroka in nato se je zidanje pričelo. Kot načelnik stavbinskega odbora je storil veliko daljnih potov. Njegova zasluga je, da se je naša cerkev čudovito vredno zidala. Ker je trgovec in je že tudi sam veliko dal zidati, je znal zato skrbeti, da se nobena reč in nobeno delo ni preplačalo. Seveda je tudi denarja Zanierjeva hiša za cerkev močno veliko podelila in še deli. Veliko so pa poslali drugi na njihovo besedo. Uro je kupila čisto sama in gospa Ana Roblek je spravila skupaj za veliki oltar okoli 1100 gld. in gospa Adela Dečko je dala samo za prižnico 200 gld.

Pa tudi drugi farani so veliko storili za novo cerkev, nekateri res prav veliko. Cerkev zidati je velikansko delo in zato so imeli vsi priložnost, veliko storiti, in so ne-

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar se dne 13. febr. odpeljejo v Budapešto, kjer